

УДК 393.915:541.74(477)

В.М. БАБАКІН, канд. юрид. наук, Харківський національний університет внутрішніх справ

СПІВРОБІТНИЦТВО ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН ЩОДО ПРОТИДІЇ МОЛОДІЖНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Ключові слова: зарубіжні країни, співробітництво, правоохоронні органи, молодіжна злочинність, оперативні підрозділи, взаємодія з підрозділами досудового розслідування, транснаціональна злочинність, Інтерпол, Європол, оперативна інформація

Прагнення України щодо повноправного входження до європейської та світової спільноти мають підкріплюватись, серед іншого, її цілеспрямованими заходами з удосконалення міжнародного співробітництва, зокрема, у сфері активної протидії злочинності, зокрема по лінії органів внутрішніх справ, прокурорських, слідчих та судових органів [1].

Співробітництво органів внутрішніх справ України з правоохоронними органами зарубіжних країн у протидії злочинності зазначено в Законах України «Про міліцію» [2], «Про оперативно-розшукову діяльність» [3], «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [4] та ін.

За дослідженням проблеми протидії молодіжній злочинності відносяться до стратегічних пріоритетів розвитку міжнародної співпраці. Загострення проблем розповсюдження правопорушень серед молоді у країнах світу загрожують їх політичній стабільності, соціально-економічному розвитку та національній безпеці. У зв'язку з цим, протидія молодіжній злочинності потребує удосконалення форм, методів та засобів у діяльності правоохоронних органів держав, що направлена не тільки

на розвиток плідної співпраці у цій сфері, а й забезпечення надійного захисту прав і свобод громадян від злочинних посягань.

У період проведення демократичних реформ і соціально-економічних трансформацій в Україні, важливим напрямом є досягнення оптимального кримінально-правового та оперативно-розшукового моніторингу за кримінальними правопорушеннями у молодіжному середовищі, недопущення їх зростання та оперативного реагування відповідними оперативно-технічними засобами. На сучасному етапі розвитку України, на нашу думку, актуальним питанням є вивчення та використання зарубіжного досвіду у протидії злочинності серед молоді.

Актуальні питання міжнародного співробітництва у сфері протидії злочинності розглядали такі учені як: О.М. Бандурка, М.П. Водько, М.П. Погорецький, С.Ф. Денісов, О.О. Юхно та ін. Звідси, метою статті є дослідження питань співпраці органів внутрішніх справ України з правоохоронними органами зарубіжних країн у протидії молодіжній злочинності та визначення напрямів удосконалення у даній сфері.

Стан протидії молодіжній злочинності у багатьох країнах світу свідчить про, те що молодь є однією із найбільш кримінально уражених груп населення. Слід враховувати, що за дослідженням, кримінальна активність послідовно зменшується із зростанням віку людини і навпаки, різко зростає у більш молодому віці правопорушників. [5, с.15]. Зокрема, за визначенням В. Андрухова, із розрахунку на один рік у віковій групі осіб з 18 до 24 років частка винних у вчиненні злочинів у 1,6 рази перевищує відповідний показник у більшій віковій групі 25–29 років [6, с.2]. У той же час, негативні зміни у структурі та динаміці молодіжної злочинності, на думку С.Ф. Денісова, є наслідком процесів соціально-економічної поляризації суспільства, зниження традиційної ролі сім'ї та суспільних інститутів у формуванні поведінкових установок молоді, проблем не працевлаштування та низької оплати праці таких осіб, недостатньо

виваженої державної молодіжної політики тощо. Сукупність цих факторів сприяє зростанню агресивності молоді, її нервозності, зневіри у себе, які згодом можуть набути практичної реалізації у формі різноманітних девіацій. Ураховуючи поширеність злочинів серед осіб молодіжної групи, їх якісні характеристики небезпідставно можуть розцінюватися як прогностичні для всієї злочинності [5, с.16].

На сучасному етапі керівництво Міністерство внутрішніх справ України належному рівні приділяє увагу питанням співпраці у протидії злочинності, зокрема молодіжної. Основним документом у цій сфері є наказ МВС України від 15.05.2007 р. № 158 «Про організацію міжнародної діяльності органів внутрішніх справ України» в якому розглядаються питання організації та координації міжнародної діяльності органів внутрішніх справ щодо здійснення взаємодії з правоохоронними органами зарубіжних країн у проведенні оперативно-розшукових заходів, підготовці міжнародних договорів, протоколів тощо [7].

У 2012 році був прийнятий новий Кримінальний процесуальний кодекс України, в якому запроваджено окремі розділи міжнародної співпраці «Загальні засади міжнародного співробітництва», (Главу 42) «Міжнародна правова допомога при проведенні процесуальних дій» (Глава 43) та «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиція)» (Глава 44), в яких комплекс проблем щодо зносин органів досудового розслідування, прокуратури або судових органів країни з відповідними компетентними органами зарубіжних держав у визначеному напрямі отримав більш детальну процесуальну регламентацію. Такі зносини, як зазначається, мають відбуватися через «уповноважений (центральний) орган України». Важливою складовою в механізмі діяльності визначеного уповноваженого (центрального) органу, на наш погляд, може виступати Укрбюро Інтерполу. Слід зазначити, що в системі міжнародного співробітництва правоохоронних органів світу Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол) вже давно зарекомендувала

себе у якості досить ефективної правоохоронної структури у протидії транснаціональній злочинності. Україна набула членства в цій організації у 80-х роках ХХ століття. Протягом періоду, що минув, назва вітчизняного підрозділу Інтерполу, створеного в структурі МВС України, неодноразово змінювалася. Сьогодні це – Робочий апарат Укрбюро Інтерполу, структура і штатна чисельність якого затверджені наказом МВС України від 09.04.2011 р. Робочий апарат Укрбюро Інтерполу, загальною чисельністю 57 осіб, є самостійною службою Центрального апарату МВС, яка представлена на місцях відповідними відділами (відділеннями, групами) Головних управлінь та управлінь МВС України в областях, містах Києві. На підставі Європейської конвенції від 26.07.1995 р. створено «Європол» – Європейське поліцейське відомство для підвищення ефективності співпраці поліції всередині ЄС, особливий напрям діяльності якого складають питання запобігання незаконному транспортуванню наркотиків і тероризму. Співпраця між указаними структурами здійснюється на рівні робочих зустрічей. Тому на сьогодні Інтерпол є єдиним органом співпраці поліції, який діє в усьому світі, і тільки він один є монополістом архіву й засобів передачі відомостей про злочинців тощо по всіх регіонах планети [1, с.28]. Тому Європол і Шенген не можуть обходитись без Інтерполу (він не включений в їх телекомунікаційні системи), що забезпечує співробітництво між Європою й іншою частиною світу через Європейське бюро зв'язку Інтерполу, яке представлено офіцерами зв'язку з різних країн Європи [8, с.44–46]. Найактивніше міжнародне співробітництво ОВС та інших правоохоронних органів України здійснюється каналами Інтерполу з поліцейськими й іншими правоохоронними відомствами Росії, Австрії, Італії, Молдови, Німеччини, Польщі, Словаччини, Сполучених Штатів Америки, Угорщини, Чехії та інших держав. Тільки за минулий рік Робочим апаратом Укрбюро Інтерполу встановлено 350 одиниць викраденого автотранспорту, що розшукувався правоохоронними

органами зарубіжних країн, у тому числі Італії – 113, Німеччини – 38, Чехії – 30, Росії – 28, Іспанії – 27, Польщі – 19, Румунії, Словаччини та Угорщини – по 11, Боснії, Герцеговини та Швейцарії – по 2, Єгипту, Естонії, Латвії, Португалії, Словенії та Японії – по 1, із них 20 одиниць автотранспортних засобів, викрадених на території України. У 2013 році по лінії Робочого апарату бюро Інтерполу в Україні забезпечено та взято участь у 22 зустрічах з керівниками й представниками правоохоронних органів зарубіжних країн і міжнародних організацій та 36 міжнародних заходах, проведених як в Україні, так і за її межами. Підготовлено 4 накази, 4 інструкції, 12 аналітичних оглядів, звітів та методичних рекомендацій МВС України з питань організації міжнародного співробітництва, порядку надання доступу ОВС країни до телекомунікаційних мереж Інтерполу, використання ними його банків даних, здійснення перевірок слідів рук, дактилокарт, ДНК-профілів за банками даних Інтерполу, виїзду конвойних груп МВС у службові відрядження за кордон для приймання за межами України осіб, які перебувають під вартою, протидії торгівлі людьми, людськими органами і тканинами, застосування методу біометричної ідентифікації людини в протидії транснаціональній злочинності тощо [1, с.28].

На сучасному етапі у протидії зі транснаціональною злочинністю Інтерполлом у 2002 році запроваджена телекомунікаційну система I-24/7, яка є захищеною системою від несанкціонованого доступу комп'ютерна мережа та є дієвим ефективним інструментом міжнародної співпраці правоохоронних органів країн світу. Так, треба підтримати пропозицію К.В. Тітутіна, О.О. Юхна про продовження дії в МВС України контактних пунктів «24/7» комп'ютерної системи обміну інформацією щодо кіберзлочинів, яка працює 24 години на добу, 7 днів на тиждень, до якої підключено майже всі країни, що входять до Ради Європи, крім України [9, с.109]. Це питання особливо стосується виконання ратифікованої Верховною Радою України 10.03.2006 р. Конвенції

Ради Європи про кіберзлочинність, які вчинені із застосуванням автоматизованих комп'ютерних мереж, які останнім часом поширилися у молодіжному середовищі.

Вступ до Ради Європи із якої об'єднує понад 50 країн-членів і приєднання до багатьох європейських конвенцій (Україною підписано й ратифіковано понад 75 конвенцій), а також договори в галузі кримінального правосуддя створюють принципово нові умови організації взаємодії правоохоронних органів України з компетентними інституціями країн-членів Ради Європи в рамках єдиного правового простору. Понад 20 угод Ради Європи присвячено питанням міжнародного співробітництва у кримінальних справах, серед яких Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах 1959 р. та додаткові протоколи до неї, аналогічна конвенція про видачу правопорушників 1957 р. й додаткові протоколи до неї та ін. Крім цього, для України є чинними також європейські угоди, що містять окремі положення щодо надання взаємної правової допомоги: Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом 1990 р.; Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією 1999 р.; Конвенція про заходи щодо протидії торгівлі людьми 2005 р.; найбільший блок складають конвенції про запобігання незаконному обігу наркотиків та ін. Більшість європейських угод мають назву «конвенціями», проте деякі мають інші назви: «угоди», «хартії», «кодекси» та «протоколи». Незважаючи на різноманітність назв, усі ці правові інструменти є угодами відповідно до положень Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 р. Комітет міністрів Ради Європи приймає у середньому по три угоди щорічно. Кожного року її Бюро договорів опрацьовує понад 350 правових актів, які стосуються угод. Слід підкреслити, що на сьогодні 26 американських і африканських країн та Ізраїль, які не є її членами, підписали або ратифікували угоди Ради Європи, що розширює територіальний простір дії таких угод [10]. На державному рівні підтримано ініціа-

тиву ОВС України щодо здійснення поступового переходу від міжвідомчих до міжурядових угод про співробітництво у сфері протидії зі злочинністю. Цим досягається не тільки мета щодо підвищення правового статусу договірних документів, а й урегулювання багатьох проблем, які пов'язані з відмінностями структур, повноважень і функцій міністерств внутрішніх справ країн-партнерів, забезпечуючи при цьому умови для об'єднання й координації зусиль усіх державних органів цих країн, що відповідають за протидію злочинності. Міжнародні договірні документи повинні стати ефективною зброєю в протидії злочинності. Однак це можливо лише за умови дотримання загальновизнаного принципу «Pacta sunt servanda» – «договори повинні виконуватись». Це є якщо не запорукою, то надзвичайно важливою складовою успіху в цьому напрямі оперативно-службової діяльності ОВС [11 с.5–6].

Важливою умовою функціонування Європейського Союзу (далі – ЄС) є уніфікація законодавства країн-учасників. У зв'язку із цим у Міністерстві юстиції України створено спеціальний департамент по адаптації українського та законодавства країн ЄС. Керівництвом держави прийнято низку нормативно-правових актів, що регулюють діяльність правоохоронних органів, зокрема ОВС, згідно з міжнародними стандартами. Особливого значення керівництво держави надає дотриманню основних прав і свобод громадян як суттєвої складової загальноєвропейських цінностей. Міжнародні правові стандарти з прав людини є підставою, у першу чергу, для міждержавної співпраці з питань їх забезпечення, для діяльності спеціальних міжнародних органів спостереження за дотриманням і захистом прав людини [12]. Під правами людини як фундаментальною цінністю, за визначенням В.К. Шкарупи, розуміються правові можливості, надбання, які визнаються невід'ємними від особи, необхідними для її існування й гармонійного розвитку і мають бути загальними й рівними для кожного, повинні забезпечуватись і захищатись державою

не менше міжнародних правових стандартів [13, с.17]. Процес узгодження законодавства й правозастосовної практики з міжнародними актами щодо цього напряму діяльності за останній час в Україні, на думку науковців, дещо сповільнився. Достатні з погляду правової держави правові стандарти захисту прав людини в певних випадках, зокрема й у сфері кримінально-процесуальної діяльності, гарантуються лише Конституцією України, деякі норми якої й досі не набули механізму імплементації в національне законодавство [14, с.32]. Одним із підтверджень цього є інформація Генерального прокурора України О.М. Медведька про те, що станом на перше січня 2010 р. українці подали понад 8 тис. скарг до Європейського суду з прав людини, поступившись Росії, Туреччині й Румунії [15, с.14]. Викликає стурбованість, що за останні роки Україна займає п'яте місце серед 47 європейських країн за кількістю звернень громадян до Європейського Суду з прав людини, які збільшились майже вдвічі. Крім цього, окремі вчені й працівники правоохоронних органів неодноразово вносили пропозиції з удосконалення національного законодавства щодо державного гарантування безпеки суб'єктів кримінального судочинства на підставі імплантації законодавства зарубіжних країн, практика яких у цьому напрямі є найбільш ефективною. Вирішення цієї проблеми, на думку працівників оперативних підрозділів, зменшило б кількість латентних злочинів, однією з причин наявності яких є не своєчасне інформування потерпілими й свідками правоохоронних органів та ненадання відповідних правдивих свідчень щодо відомих їм відомостей про вчинені злочини, що не сприяє фактам приховання злочинів від реєстрації [16, с.14–24]. Водночас, при запровадженні закордонного досвіду, слід враховувати національні традиції, моральний стан і готовність населення до окремих проблем механізму захисту своїх прав і свобод. Так, на думку О.В. Гогуса, О.О. Юхна та інших учених і практиків, навряд чи можна підтримати пропозиції щодо видачі зброї чи інших травмуючих засобів громадянам і суб'єктам

гарантування безпеки, враховуючи непоодинокі факти масових вбивств у дошкільних і навчальних закладах, громадських місцях, за місцем мешкання за останні роки в європейських та інших західних країнах і стан застосування зброї при вчиненні злочинів в Україні; спричинення цими засобами травмувань собі або стороннім особам можливість стати жертвою нападу з метою заволодіння такими засобами тощо. Крім того, особа, молодого віку з не рівноважною поведінкою, яка не має відповідних навичок поведіння зі зброєю, а також спеціальними засобами, не завжди зможе ефективно чи взагалі скористатися нею для свого захисту. Тут можуть спрацювати як фактори підготовки, так і психологічні фактори тощо [17], що ми підтримуємо.

Правозастосовному процесу в Україні, на думку В.М. Водька, В.О. Січкаря, О.О. Юхна, та інших притаманні, щонайменше, такі негативні ознаки, як: наявність норм, особливо при регулюванні економічних відносин, ухвалених ще в період тоталітарного режиму; недосконалість, упущення, безсистемність, суперечності чинного законодавства; незабезпеченість повної реалізації положень Конституції в чинному законодавстві; суперечливість чинних законів міжнародним пактам, які ратифіковані державою, незважаючи на те, що останні є нормами прямої дії [18, с.115], що ми підтримуємо.

Відповідно до європейських правових стандартів саме у процесуальних механізмах стикаються інтереси суб'єктів основних прав, інших осіб і суспільства в цілому. Це, у першу чергу, стосується визначення меж допустимості обмеження основних прав і свобод, із чим, як виняток, доводиться застосовувати працівникам оперативних підрозділів ОВС. Ці питання зафіксовані у Конституції України й у всіх випадках повинні бути поставлені під контроль суду. Такі обмеження повинні мати за мету знаходження розумного компромісу між суспільною необхідністю і захистом законних інтересів власника цього права (наприклад права на недоторканність житла). Це повною мірою стосується і застосування й використання сили правоохоронцями, зокре-

ма працівниками оперативних підрозділів у протидії молодіжній злочинності. Так, згідно з міжнародними правовими стандартами щодо юридичного забезпечення прав і свобод людини в розділі «Використання сили» визначено відповідні вимоги: перш за все, необхідно спробувати вжити ненасильницькі дії; сила використовується лише тоді, коли це абсолютно необхідно, та з метою охорони правопорядку; мають бути забезпечені методи диференційованого використання сили, які мають вивчити офіцери, передусім, вживання ненасильницьких заходів [19, с.181]. При цьому, за вимогами міжнародних правових стандартів, важливо, щоб мета, мотиви, фактичні й правові засади можливих обмежень були формалізовані й знайшли вираження перш за все у законах, а не у відомчих правових актах. Це положення є найважливішим правилом імplementації норм міжнародного права, зокрема положень Загальної декларації прав людини у національне законодавство [20].

За дослідженням учених, одним із напрямів реформування діяльності ОВС в Україні згідно чинного КПК України 2012 року стала радикальна трансформація обліково-реєстраційної дисципліни щодо вчинених злочинів за рахунок введення Єдиного реєстру досудового розслідування (ЄРДР) з метою забезпечення об'єктивності й реального обліку кримінальних правопорушень у державі [21].

Це повною мірою стосується діяльності оперативних підрозділів ОВС у зв'язку із введенням правового інституту КПК України щодо надання підрозділам досудового розслідування права на проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Необхідність змін у цій сфері підтверджують відомості про рівень злочинності в Україні та за кордоном. Так, у Великій Британії він становить 822 злочини на 10 тис. населення, у Данії – 946, Німеччині – 1600, у Білорусі та Росії відповідно – 132 і 168. Водночас в Україні він становить лише 91 злочин на 10 тис. населення. Відповідно імідж міліції серед населення є вкрай низьким. Вказані зміни сприятимуть збільшенню довіри й авторитету до працівників ОВС та в

цілому завданню щодо підвищення ефективності у протидії злочинності у державі, належного забезпечення захисту прав і свобод людини й громадянина, що наполегливо вимагають від України міжнародні інституції, з якими нас пов'язують відповідні правові зобов'язання. Згідно з ними кожна посадова особа в підтриманні правопорядку є частиною системи кримінального правосуддя, мета якої полягає в протидії злочинності, і поведінка кожної посадової особи цієї системи здійснює вплив на всю систему [19, с.135–142]. На нашу думку, зусилля співпраці правоохоронних органів зарубіжних країн світу у протидії молодіжній злочинності повинні передбачати напрацювання практичних заходів у створенні несприятливих умов для міждержавної злочинності, нейтралізації певних чинників, що впливають на злочинність, зокрема молодіжну, а також вивчення причин та умов, що сприяють учиненню кримінальних правопорушень.

На підставі вищевикладеного, можна зробити висновок, що подальший розвиток плідної міжнародної співпраці у протидії молодіжній злочинності буде сприяти регулярному управлінському оперативному обміну інформацією відносно осіб молодого віку, які готують, вчиняють чи вчинили противоправні діяння, а також підвищенню ефективній діяльності оперативних підрозділів не тільки у вирішенні проблем протидії молодіжній злочинності, а й забезпечення надійного захисту прав і свобод громадян від злочинних посягань. Утім, розглянуті питання не є остаточними і підлягають окремому й подальшому дослідженню або науковому вивченню.

ЛІТЕРАТУРА

1. Підюков П. П. Екстрадиція, правова допомога, розкриття, розслідування злочинів та інші пріоритети в практиці міжнародного співробітництва МВС о лінії Інтерполу: сучасний стан та перспективи / П. П. Підюков, В. В. Неволя, Я. Ю. Конюшенко, О. В. Камінська // Міліція України. – 2012. – № 37/8. – С. 27–29.

2. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р., № 565–12 // ВВР України. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

3. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» : від 18.02.1992 р., № 2135–12 // ВВР України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

4. Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» : від 30.06.1993 р., № 3341–XII // ВВР України. – 1993. – № 35. – Ст. 358.

5. Денисов С. Ф. Сучасна молодіжна злочинність у Німеччині та в Україні: порівняльно-кримінологічний огляд / С. Ф. Денисов // Право і безпека. – 2010. – № 3. – С. 15–22.

6. Андрюхов В. А. Структурные уровни контроля и противодействия молодежной преступности в современной России и в регионе : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. социол. наук : спец.22.00.04 / В. А. Андрюхов. – Краснодар, 2009. – 19 с.

7. Наказ МВС України «Про організацію міжнародної діяльності органів внутрішніх справ України» : від 15.05.2007 р., № 158.

8. Овчинский В. С. Интерпол (в вопросах и ответах) / В. С. Овчинский. – М. : ИНФРА-М, 2000. – 320 с.

9. Тітутін К. В. Стан протидії організованій злочинності у сфері інформаційно-телекомунікаційних технологій в Україні / К. В. Тітутін // Вісник Луганськ. держ. ун-ту внутр. справ. – 2007. – № 2. – С. 109–110.

10. Литвинчук О. Конвенції Ради Європи: від підписання – до імплементації / О. Литвинчук // Вісник прокуратури. – 2009. – № 12. – С. 108–112.

11. Безругченко С. М. Правові основи міжнародної діяльності МВС України : зб. міжнар.-прав. договірних докум.: у 2 т. / [відп. за випуск С. М. Безругченко, Г. О. Свисловський, О. М. Болбот ; відділ міжнар. зв'язків МВС України]. – Т. 1. – Київ, 2003. – 345 с.

12. Юхно О. О. Окремі аспекти співробітництва органів внутрішніх справ України з правоохоронними органами зарубіжних країн щодо запобігання, припинення й розкриття злочинів // О. О. Юхно // Південноукраїнський правничий часопис Одеськ. держ. ун-ту

внутр. справ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://esteticamente.ru/portal/Soc_Gum/Purch/2010_3/10P.pdf.

13. Шкарупа В. К. Шляхи удосконалення нормативно-правового регулювання звернень громадян / В. К. Шкарупа // Науковий вісник Нац. акад. держ. податкової служби України. – 2006. – № 3. – С. 17–21.

14. Хаабаш М. Проблеми імплантації міжнародних стандартів прав людини / М. Хаабаш // Український часопис прав людини. – 2005. – № 2. – С. 32–37.

15. Медведько О. М. Виступ на спільній колегії Генеральної прокуратури України та Міністерства внутрішніх справ України 27.02.2007 р. / О. М. Медведько // Вісник прокуратури. – 2007. – № 3. – С. 3–14.

16. Ефименко М. О. Криминологическая теория и практика в организации ведомственного контроля за достоверностью уголовной статистики / М. О. Ефименко, Р. В. Скоморохов, В. Н. Шиханов. – М. : Волтерс Клувер, 2010. – 288 с.

17. Гогусь О. Щодо механізму державного

забезпечення безпеки суб'єктів кримінального судочинства / О. Гогусь // Вісник прокуратури. – 2007. – № 4. – С. 58–60.

18. Січкач В. О. Використання досвіду поліції зарубіжних країн в діяльності міліції України по забезпеченню прав та свобод людини (організаційно-правовий аспект) : монографія / В. О. Січкач. – Донецьк : Ноулідж (донецьке відділення), 2009. – 174 с.

19. Політичний вимір діяльності Міністерства внутрішніх справ України (відповідь на виклики XXI століття) / за ред. Ю. І. Римаренка, Я. Ю. Кондратьєва. – Київ : Нац. акад. внутр. справ України, 2003. – 292 с.

20. Human Rights. International instruments. Chart of Ratifications as at 31 December 2004. – NY ; Geneva : UN [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dundee.ac.uk/sermlp/gateway/index.php?news=26277>.

21. Наказ Генерального прокурора України «Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань» : від 17.08.2012 р., № 69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1041.50396.0>.

Бабакін В. М. Співробітництво органів внутрішніх справ України з правоохоронними органами зарубіжних країн щодо протидії молодіжній злочинності / В. М. Бабакін // Форум права. – 2014. – № 2. – С. 22–28 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2014_2_6.pdf

На підставі аналізу нормативно-правових актів, наукової літератури та результатів практики окреслено основні напрями імплементації міжнародно-правових актів у національне законодавство, організацію співпраці та апробації форм і методів поліцейської діяльності у практичну діяльність оперативних підрозділів органів внутрішніх справ.

Бабакін В.М. Сотрудничество органов внутренних дел Украины с правоохранительными органами зарубежных стран по противодействию молодежной преступности

На основании анализа нормативно-правовых актов, научной литературы и результатов практики очерчены основные имплементации международно-правовых актов в национальное законодательство, организацию сотрудничества и апробации форм и методов полицейской деятельности в практическую деятельность оперативных подразделений органов внутренних дел.

Babakin V.M. Cooperation of Internal Affairs of Ukraine with the Law Enforcement Agencies of Foreign Countries to Combat Youth Crime

Based on the analysis of legal acts, the scientific literature and the results of implementing the practices outlined the main international legal instruments into national legislation, the organization of co-operation and testing of forms and methods of policing into practice the operational departments of the Interior.